

АВТОРКА БЕСТСЕЛЕРІВ ЗА ВЕРСІЄЮ THE NEW YORK TIMES

821.111(73)

M52

Те, що я хотіла сказати

C 1215248

але так і не змогла

МОНІКА МЕРФІ

READBERRY

ОДИН САММЕР

ВИПУСКНИЙ РІК

Опустивши голову, я іду священним коридором Ланкастерської підготовчої школи і вивчаю свої ноги, ставлячи одну поперед іншої. Знову, і знову, і знову. Мої нові блискучі пенні-лофери* натирають ноги, а від вовняної зелено-синьої картатої спідниці сверблять стегна. Пам'ятаю, як сильно хотіла потрапити сюди того літа перед початком старшої школи і як гнівалася, що батьки не бажали платити ту величезну суму грошей.

А тепер я тут лише на рік. Мій останній рік у старшій школі. Уже кінець серпня, і, хоча повітря прохолодне завдяки океанському бризу, у цій старій будівлі з гарними дерев'яними панелями та жахливо застарілою системою охолодження душно. Тут узагалі є центральне опалення й системи кондиціонування?

Видно, що ні.

* Пенні-лофери (*penny loafers*) — класичні мокасини без шнурівки.

ТЕ, ЩО Я ХОТІЛА СКАЗАТИ, АЛЕ ТАК І НЕ ЗМОГЛА

— Хутчіш, — цідить мати крізь зуби, клацаючи пальцями біля талії, щоб я йшла поруч.

Я пришвидшую кроки, щоб не відставати від неї, підводжу голову й бачу інших учнів, які проходять повз із зацікавленими виразами обличчя, їхні погляди привертає знайома ланкастерська форма, що на мені.

Новенька. Перевели. Упевнена, я їх заінтригувала. Упевнена, вони зауглять моє ім'я та дізнаються про скандальну історію мого сімейства.

З якої я вийшла майже неушкодженою. Мати про це подбала. Вона б не допустила, щоб моє майбутнє було зруйновано. У неї є зв'язки, вплив яких вона використала, щоб захистити мене.

Саме так я опинилася тут, у Ланкастерській підготовчій школі. Найелітнішій школі-інтернаті на східному узбережжі, яку заснувала одна з найбагатших родин країни із найстаровиннішим родом. Коріння Ланкастерів сягають аж до Вандербільтів, Асторів і Рокфеллерів. Свої гроші вони заробили так давно, що більшість навіть не знає, звідки ті з'явилися.

Я теж гадки не маю. Чула, що, можливо, судноплавством? Нафтою? Чи, може, вони скупили всю доступну землю на східному узбережжі, а потім упродовж років розпродавали. Хтозна. Насправді мені байдуже. Я просто знаю, що вони збіса заможні.

І роками моя мати, моя манірна й правильна мати, мала бурхливий роман з Августом Ланкастером п'ятим.

— Ось і ми, — щебече мати, і я вловлюю легке тремтіння в її голосі. Вона хвилюється за мене, і я вирівнюю спину, намагаючись показати, що не боюся. — Приймальна комісія.

Вона відчиняє двері, і я заходжу перша, усміхаючись літній жіночці, яка сидить за високою дерев'яною стійкою.

Вона повільно підводиться, убрана в темно-синій спідничний костюм, піджак якого ледве обтягує її пишні груди.

— Доброго ранку! — Жінка усміхається моїй матері, а тоді її погляд зупиняється на мені. — Ти, мабуть, Саммер Севедж, — каже вона із надто доброзичливою усмішкою.

— Я її мати, Джанін Везерстоун. — Матір завжди простягає руку так, ніби королева, що вітає своїх вірних підданих. Це не справляє ніякого враження на жінку, але вона однаково потискає руку кінчиками пальців.

— Приємно познайомитися. Ми дуже раді зарахувати Саммер на останньому році навчання. — Вираз обличчя жінки стає серйозним. — Ви пережили таку трагедію. Співчуваю вашій втраті.

Мати пронизує її ворожим поглядом. Це останнє, про що вона хоче говорити, особливо з незнайомцями.

— Дякую, — різко відказує. — Чи вільний містер Метьюз?

Жінка випростується.

— Аякже! Я думала, що ви захочете отримати розклад Саммер, щоб та могла взятися за навчання. На жаль, перший урок уже розпочався, — вона кидає мені осудливий погляд. Ніби це я винна, що ми запізнилися.

Не моя провина, що мамі знадобилася вічність, аби спакувати свої речі й вийти з готельного номера, увесь час скаржачись, що не виспалася. А я ж не спала від шостої через хвилювання.

— Так, будь ласка, розклад не завадить, — каже мати вимогливо. — І нам треба поговорити з містером Метьюзом, перш ніж вона піде на уроки. Упевнена, він напише їй звільнення.

— Звичайно. — Жінка (певно, секретарка директора?) дає мені блідо-рожевий аркуш. Мати вихоплює його з рук,

переглядаючи мій список уроків, і я стою собі, напружено чекаючи, щоб хоча б мигцем побачити.

— Вона не потрапила в клас англійської підвищеного рівня, — говорить мати, тикаючи розкладом у мене, явно роздратована.

Поки я переглядаю список, мене переповнює розчарування. Англійська для старшокласників. Світові релігії. Математика. Просунута французька. Одразу після обіду зазначено вільний час для самонавчання, а мій останній урок — американський уряд.

— Мене влаштовує цей розклад, — кажу матері, але її губи зникають в тонку риску. Вона хитає головою.

— Саммер, ти відмінно пишеш. Безперестанку шкрябаєш щось у своїх щоденниках, — говорить мати. Її голос стишений, але я помічаю, як секретарка нашорошує вуха.

Мої щоки червоніють, і я знизую плечима:

— Не страшно. Прошу, не змінюй розклад. Мене все влаштовує.

— Нумо я вас проведу до кабінету директора Метьюза, і ви почекаєте його всередині, — говорить жінка, вказуючи рукою в бік прочинених дверей позаду себе. — Він зараз у кампусі, але я повідомлю, що ви очікуєте. Він скоро повернеться.

Я йду назирком за матір'ю в тісний кабінет, і ми обое сідаємо на стільці напроти величезного, пишно оздобленого столу. Секретарка із тихим клацанням зачиняє двері. Щойно мати упевнюється, що ми наодинці, обертається й окидає мене похмурим поглядом.

— Як це ти не хочеш на англійську підвищеного рівня? — шипить вона.

— Не хочу завдавати клопоту, — кажу. Після нещасного випадку я стала просто тінню самої себе, не бажаючи привертати увагу. — Вже годі, тобі не здається? Дякуймо

вже за те, що тобі вдалося використати зв'язки, аби я потрапила сюди.

— Це найменше, що я могла зробити, зважаючи на те, як довго знаю Авгі, — бурмоче мати, маючи на увазі свого колишнього коханця.

Який зрештою розлучився зі своєю дружиною через багаторічний роман із моєю матір'ю. Це був гучний скандал. Такий, що облетів весь інтернет і жовту пресу. Він розбив серце моему вітчиму. А тоді розлютив.

Досвід був не з найприємніших.

Двері раптом скриплять, і заходить вродливий літній чоловік. Припускаю, це директор Метьюз. Він усміхається нам, у куточках його темних очей збираються зморщечки, а широка усмішка оголює сліпучо-білі зуби. Зачинивши двері, підходить і стає за своїм столом, що слугує нібито бар'єром, тоді простягає руку моїй матері.

— Місис Везерстоун, дуже приємно познайомитися з вами, — промовляє він плавним голосом, дивлячись доброзичливо.

Вона підводиться й швидко потискає його руку.

— Дякую, що зустрілися з нами, містере Метьюзе.

Вони обидва всідаються на стільці, усміхаючись одне одному, а я кліпаю на них. Таке враження, що про мене геть забули.

— Це Саммер, — говорить мати, вказуючи на мене нахилом голови.

— Саммер, ми дуже раді, що ти навчатимешся в нашій престижній школі, — каже містер Метьюз, його тон сердечний та щирий. — Я особисто переглянув твій табель, і на мене справили велике враження твої предмети. І оцінки.

— Дякую, — відповідаю. Я добре навчаюся. У минулі роки була трохи неконтрольована й схилена на хлопцях, але завжди отримувала хороші оцінки.

— Хоча раніше в тебе були певні проблеми, — продовжує директор, і його погляд зустрічається з моїм. — Припускаю, що відтоді ти виправилася?

Я напружую спину та киваю:

— Так, сер.

— Її не зарахували до англійської підвищеного рівня, — говорить мати, і я сердито зиркаю на неї. Вона ігнорує. — Саммер чудово пише. У попередній школі вона працювала в редакції газети. Отримала нагороди за свої твори. Вони виняткові.

— Е-е, боюся, що потрапити у випускний клас англійської підвищеного рівня в цій школі радше привілей, а не право. Учні в класі містера Фігероа старанно працювали останні три роки. Він особисто відібрав їх наприкінці минулого року, і в тому класі лише двадцять учнів. — Містер Метьюз спирається передпліччями на стіл, зчепивши руки. — Боюся, що не можу зарахувати Саммер без його згоди.

— Ви могли б поговорити з ним, — голос матері жвавий. Приємний.

Його усмішка не згасає.

— Боюся, що ні.

— Можливо, ви зробите мені послугу, — її голос стає трохи жорсткішим.

— Це клас Фігероа, а не мій.

Мамина усмішка зникає.

— У такому разі мені, напевно, варто звернутися безпосередньо до містера Ланкастера. Подивимося, чим він зможе допомогти.

Я хочу вмерти. Провалитися крізь землю від сорому. Мені байдуже на клас англійської підвищеного рівня. Я не хочу виділятися. І понад усе не хочу влаштовувати тут сцен. Для мене ввійти до класу з двадцятьма учнями, які

Віт Ланкастер — безсердечний. Холодний.
Красивий аж до мурашок. У школі його
бояться. І боготворять.

Саммер Севедж — вродлива новачка.
Зухвала. Таємнича. У неї немає часу на Віта,
в очах якого грають бісики щоразу, коли
дивиться на неї, а проте... Щось у його
погляді тримає її мов на повідці. Бажання,
яке спопеляє зсередини.

Коли одного разу Віт і Саммер опиняються
наодинці, дівчина втрачає себе на коротку
п'янку ніч, тільки щоб на ранок зрозуміти:
Віт забрав її **щоденник**.

Украв **найстрашнішу таємницю** і погрожує
розкрити її всім, якщо дівчина його не
слухатиметься.

А що, як це він буде в її шкільності?

18+

ranok.com.ua

БЕРИ
И ЧИТАЙ

@readberry_ua
@readberry_ua